

‘Ik weet 100% zeker dat wij samen oud worden’

Vorige maand schitterde hij in De Vrienden van Amstel Live en nu ligt zijn nieuwe single *Anna* in de winkel. Xander de Buissonjé (42). Een gesprek met de gepassioneerde zanger en zijn vrouw Sophie (37) over hoop, verdriet, opvoeding en hun vermeende huwelijkscrisis. Xander: “Sophie is zelfs woest aantrekkelijk voor mij op de momenten dat ik haar eigenlijk maar irritant vind.”

door Marije Veerman | fotografie Ellen van Bennekom @Pim Thomassen

Sophie is in de weer om thee te maken. Haar slanke benen gehuld in een loeistrakke leren broek, haar hakken hoog en in een gebreide zwarte trui met een enorme col waar ze in lijkt te verdwijnen. Op haar manier in de relaxmodus, net als Xander, of Xan, zoals Sophie hem noemt. Met een baard van twee dagen, een trainingsbroek aan en een muts ver over zijn hoofd getrokken, ploft hij neer op een van de leren stoelen. Ze zijn net terug van wintersport, waar ze zich samen met Dex (6) en Sophie's familie hebben voorbereid op een nieuw jaar. Wat later zullen ze vertellen over hun wensen voor dit jaar. Die droom om eindelijk dat familiehuus te vinden waar ze al zo lang naar op zoek zijn, en de intense hoop op een tweede kind. Maar nu is het dus nog even landen.

We zijn in het pand van Bizon on stage in Amstelveen, het managementbureau van Xander, waar Sophie mede-eigenaar van is en nu nog de scepter zwaait. Nu nog, want, zo onthult ze meteen, ze is druk bezig met een nieuwe carrière. "Ja, ik ben hier wel een beetje klaar."

Was je in 2012 ook al niet gestopt met Xanders management? Sophie lacht: "Ja, er zijn wel meer periodes geweest dat ik een poging deed, maar dat mislukte de hele tijd. Ik ging me er toch weer mee bemoeien. Maar het is nu wel echt tijd geworden. De uitdaging is hier weg en voor ons, privé, is het ook wel goed als ik me met andere dingen bezig ga houden. Nu ben ik toch de hele dag bezig met Xander en als hij dan 's avonds thuiskomt en zijn verhaal wil doen over zijn werk, denk ik soms: pfff, moet het nou weer over jou gaan? En dat is natuurlijk niet helemaal fair." Xander: "Ik vind het verschrikkelijk dat ze hier weggaat, maar ik begrijp het wel. Toen ze hier vijf jaar geleden begon, lagen er veel lijken in de kast en managers die aan mij gelieerd waren met allemaal procentjes. Die heeft ze er allemaal uit gehaald en op dit moment staat het als een huis. Ja, dan is het natuurlijk alleen nog een kwestie van continueren en ze heeft meer in haar mars dan dat. Al zal ze strategisch wel de lijnen blijven uitzetten, denk ik."

Sophie: "Nou, dat weet ik niet. Als ik daar de geschikte persoon voor heb gevonden... Ik denk dat ik werk echt

meer als een verlengstuk wil gaan zien van wie ik zelf ben, en dat is nu niet zo."

Xander: "Ja, dat begrijp ik ook wel. Nu ben je meer een verlengstuk..."

Sophie: "...van jou." Ze lachen. "Maar als ik eerlijk ben, is er natuurlijk een reden waarom ik toch steeds blijf hangen. Ik moet springen en eerlijk? Dat vind ik moeilijk. Het is ook veilig; hij staat op het podium. Ondanks dat ik natuurlijk veel doe, ziet niemand het. Als ik faal dus ook niet. Er zit ook wel een component faalangst onder. Als ik iets doe, wil ik namelijk wel slagen."

Xander: "Het is niet alleen dat het mooi klinkt, maar ik zou best wel een stapje terug willen doen, denk ik, zodat jij kan *shinen*, maar dat is gezien ons inkomen nu onmogelijk."

Sophie: "Ja, vast, ik ga je nog wel eens zien. Als ik ga *shinen* en jij een stapje terug zou moeten doen."

Gaat hij dat moeilijk vinden, denk je? Xander: "Nee, jongen, echt, kom op. Dan ken je me niet!"

Sophie: "Nee, ik denk echt dat je het best moeilijk gaat vinden. Jij hebt dat podium letterlijk nodig, ik meer figuurlijk. Stel je voor dat ik dat podium ineens zou gaan innemen. Dat ga je echt niet trekken."

Xander: "Ik houd je bloemen vast, hoor!"

Ze lachen beiden. Xander slaat op zijn knieën. Een *inside joke* van die ene keer dat een fan van Xander met hem op de foto wilde en een lullig bosje bij Sophie in haar handen duwde. Zo van: houd jij die even vast, dan kan ik met je man op de foto. Sophie: "Het kan me op zich niet veel schelen, maar je staat daar toch wel even van: oké...?" Lachend tegen Xander: "Jij moet dan eigenlijk ingrijpen, hè?" Xander: "Ik vond het eerlijk gezegd wel lachen." ►

Sophie: 'Ik ben de hele dag bezig met Xander en als hij dan 's avonds thuiskomt en zijn verhaal wil doen over zijn werk, denk ik soms: pfff, moet het nou weer over jou gaan?'

Het is de dynamiek tussen de twee die opvalt. Ze maken grapjes, plagen elkaar, maar kunnen ook eindeloos discussiëren. Over niets eigenlijk. Of het nou koelkast is of ijskast. Wat de definitie is van nietsdoen. Over en weer gaat het dan. Het is hun reddingsboei, zeggen ze nu. Die lol die ze hebben samen. De plagerijtjes. Het zorgt ervoor dat ze elkaar niet kwijtraken. Twee maanden geleden kopten de kranten nog dat hun huwelijk in zwaar weer zou zitten. Sophie zou zelfs tijdelijk ergens anders hebben gewoond.

Wat was er aan de hand? Xander: "We hebben wel een lastige periode gehad, maar iedereen hobbelt wel een keer. Het is niet zo dat het heel slecht ging. Ik weet 100% zeker dat wij samen oud worden."

Sophie: "We zijn *opposites*, en dat is soms lastig. Ik zeg niets en Xander praat veel. Dat botst soms. Ik kan best lastig zijn om mee te leven. Als ik ergens mee zit, trek ik mij terug. Dan ben ik heel ongrijpbaar. Terwijl Xander letterlijk alles zegt wat hij denkt. Een open boek, al heeft dat ook zijn nadelen, want ik ben dan degene die moet filteren. Wat is de rode lijn? Want hij spuit gewoon."

Xander: "Ja, net een brainstorm. Soms weet ik ook wel dat het misschien niet helemaal is wat ik wil zeggen, maar dan gooi ik het er gewoon uit."

Sophie: "Ik denk eerst drie weken na, herkauw het dan een paar dagen, en dan vertel ik het soms nog niet. Op papier kan ik mij beter uiten, dus tegenwoordig probeer ik een brief te schrijven. Als we in een periode zitten waarin we beiden alleen maar aan het werk zijn, vergeten we onze relatie nog wel eens water te geven en in onze communicatie moeten wij nog een slag maken. Wij kunnen tijdens gesprekken letterlijk verdwalen."

Xander: 'Ik merkte dat Dex minder dicht bij me kwam, uit angst dat ik hem zou knuffelen. Nu ik hem meer de ruimte geef, begint hij uit zichzelf te komen. Mooi vind ik dat'

Xander: 'Als je vader een hersenbloeding heeft gehad, ga je niet zo makkelijk ook nog je eigen problemen bij je ouders neerleggen. Zeker niet als, ze heftig zijn

Xander: "Dat hangt ook op de ijskast bij ons: 'Stop, ik verdwaal.' Het is overigens nooit zo geweest dat Sophie ergens anders is gaan wonen, hoor. Ze heeft hooguit een nachtje bij haar moeder geslapen."

Hoe gaat het er in zo'n periode aan toe dan, bij jullie? Vliegt het servies door de kamer?

Xander: "Nee. Dat vind ik zo mooi aan Sophie. Ze wordt nooit gemeen of onredelijk. Zo van: ik ga nu even nog heftiger over jou heen. Dat het niet meer om de inhoud gaat, maar om de vorm. Sophie houdt me ook altijd een spiegel voor, maar niet voordat ze er zelf in heeft gekeken. Heel knap vind ik dat. 99% procent aan haar is ook gewoon heel leuk. Ik ben dan niet iemand die de hele tijd blijft doorzeuren over die 1%. Want *why?* Ik geloof dat perfectie de imperfectie omvat. Dat is toch prachtig? Sophie is zelfs woest aantrekkelijk voor mij op de momenten dat ik haar eigenlijk maar irritant vind."

Xander en Sophie ontmoeten elkaar in 2007 via een wederzijdse vriend. Hij nodigt Xander uit voor een bedrijfsfeestje, gehouden op de woonboot van Sophie, maar Xander kan die dag niet, omdat Sem bij hem is. Wel krijgt hij Sophie die dag aan de telefoon en het klikt meteen. Ze wisselen nummers uit en hebben dan al ellenlange gesprekken over de telefoon. Wanneer ze elkaar eindelijk ontmoeten, gaat het snel. Een halfjaar later trekt ze al bij hem in en weer een jaar later is ze zwanger van Dex en trouwen ze. Xander: "Toen Dex geboren was, kwam ineens met terugwerkende kracht het besef dat ik Sem dus niet 24 uur per dag bij me heb. Dat was moeilijk, en nog steeds wel. Voor mij is het gezinnetje pas compleet als we een weekend hebben

met Sem. Dan ervaar ik net iets meer innerlijke rust dan normaal. Maar er te lang bij stilstaan, heeft niet zo veel zin. De situatie is nou eenmaal zo en Sem is hartstikke gelukkig op deze manier. Hij weet niet beter. Ik geniet ook enorm om hem groot te zien worden. Hij zit in de brugklas nu en is megacool, met petjes en zo. Laatst haalde ik hem op van het schoolplein, omdat ik dacht: dat vindt hij vast leuk. Ik ben natuurlijk een heel coole papa. Maar hij vond het vreselijk, zei: 'Pap, wil je dat nooit meer doen?', haha. Maar nog steeds komt hij graag bij me knuffelen. Zijn inborst is ontzettend lief." Sophie: "We vreten ze op. Allebei die jongens. Semmie is heel druk, net als Xander. Hij kan heel erg in zijn eigen wereld zitten en dan focussen op één ding. Dat heeft Dex minder. Die heeft meer dat observerende van mij. Hij *tuned in*, peilt de temperatuur en past zich daarop aan. Zijn juf zei het ook al: hij is wat ongrijpbaar. Het is eigenlijk best een speciaal ventje. Hij heeft iets heel kwetsbaars, bijna vrouwelijk soms, maar dat komt door die grote ogen, die pakken je." Xander: "Ja, nu pas begint Dex gelukkig wat ondeugend te worden. Hij moet wel weerbaar zijn."

Zitten jullie qua opvoeding op dezelfde lijn?

Sophie: "Ja, helemaal. De rolverdeling is bij ons toch vrij traditioneel. Ik kan intens genieten als ik Xan met Dex zie spelen. Ik verzin die spelletjes niet. Maar hij heeft ook zijn dingen met mij. Zo gauw hij 's ochtends wakker wordt, is het: 'Mama, mag ik bij je komen?' Ik ben toch de verzorgende. Al merk ik wel dat ik hem soms te veel voor dingen wil behoeden. Maar volgens mij heeft iedere moeder dat. Wel besef ik dat hij zijn eigen fouten moet kunnen maken en daarvan leren. Soms hoor ik hem echt verzuchten: 'Mama, dat kan ik heus wel, hoor.' Hij moet natuurlijk wel de ruimte krijgen om te vallen."

Xander: "Ik merk ook dat je als ouder vaak teruggrijpt op vaste patronen die er ingestampt zijn toen je zelf klein was. Dank je wel zeggen bij de slager, bijvoorbeeld, terwijl Dex echt enorm verlegen is en daar ontzettend veel moeite mee heeft. Als je er dan over nadent, is dat best zielig. Ik vind eigenlijk ook dat hij wel de ruimte moet krijgen om ondeugend te zijn. Kattenkwaad uit te halen zonder dat ik het meteen in zijn gezicht wrijf. Toen ik 15 was, pakte ik in mijn onderbroek de auto en ging joyrijden. Met 140 door de straat."

Sophie: "Dat is wel wat meer dan kattenkwaad."

Xander: "Ja, dan moet je inderdaad wel ingrijpen, maar een beetje vrijheid is zo belangrijk. Laatst had ik trouwens echt een inzicht. Ik drong knuffels altijd best op. Dan pakte ik Dex stevig vast, terwijl hij dat helemaal niet wilde. Hij heeft echt zijn ruimte nodig. Op een gegeven moment merkte ik dat hij gewoon ➤

minder dicht bij me kwam, uit angst dat ik hem zou knuffelen. Nu ik hem wat meer de ruimte geef, begint hij uit zichzelf te komen. Mooi vind ik dat."

Wel worstelt Xander soms met zichzelf. Dat hij narrig wordt als hij niet toekomt aan zichzelf. Dan zit hij het journaal te kijken of een boek te lezen en kan het op zo'n moment slecht hebben als Dex aandacht komt vragen.

Xander: "Dan snauw ik soms naar hem. Ik kan niet goed tegen prikkels. Als de telefoon gaat en iemand staat tegelijkertijd te hameren, word ik gek. ADHD-achtig. Ik heb sinds kort een pilletje waardoor mijn huid wat dikker wordt. Dat is heel bruikbaar. Maar ik zou willen dat ik daar eerder in mijn leven achter was gekomen."

Sophie: "Misschien heb je het ook wel mede ontwikkeld door het leven waar je in bent gevallen. Dan moet je ook wel een dikke huid hebben."

Xander: "Ja, dat helpt inderdaad niet mee. Het is geen normaal leven. Je leeft 's avonds. Je hele hormoonhuishouding raakt in de war. En de druk is enorm. Je moet het podium op, dus je moet klaar zijn. Niet om vijf over negen, niet om vijf voor negen, maar precies om negen uur."

Sophie: "Hij praat veel, hè?"

Xander: "Ja, onderbreek me dan!"

Xander groeit op in het dorp Son en Breugel. Als kind al zat hij uren achter de piano. Dan kwam hij thuis van school en zat zo drie uur te spelen. Compleet in zijn eigen wereld. Misschien was het ook een soort vlucht, want als Xander 11 is, krijgt zijn vader vanuit het niets een hersenbloeding. Gewoon tijdens het autorijden.

Xander: "Het was op zich al belachelijk dat hij het overleefde, in die auto. Hij zat *in the prime of his life*. Stond op het punt om een grote carrièresprong te

maken, naar Amerika te gaan. Dat ging toen allemaal niet door. Ineens zat hij thuis en kon niets meer. Qua inkomen maakte hij een duikvlucht. 41 was hij. Vorig jaar kwam dat dus wel even opnieuw bij mij binnen. Dat ik dacht van: wow, mijn vader overkwam het op deze leeftijd gewoon. Wat heftig. Hij heeft jarenlang moeten revalideren om zijn leven weer een beetje terug te krijgen."

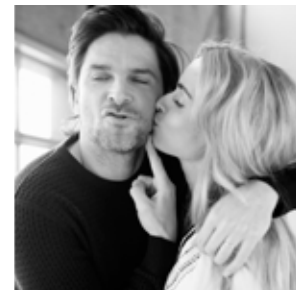
Je ouders noemden je in een interview wel eens een zondagskind. Xander: "Ja, ik snap wel waarom ze dat zeggen. Ik had altijd dat nonchalante over me en sporten en muziek maken gingen mij heel makkelijk af. Maar eigenlijk is het een soort houding. Ik ben een kameleon. Pas me altijd aan de situatie aan om mensen op hun gemak te stellen. Daar ben ik een ster in. Maar dat is niet natuurlijk. Ik dook letterlijk een beetje in elkaar, liep ook wat gebogen. Dat doe ik nu niet meer."

Sophie: "Jij hebt veel talenten in dat opzicht ben je misschien een zondagskind. Je richt je altijd op het positieve. En eigenlijk is dat wel jouw masker. Door altijd uit te stralen dat alles goed gaat, houd je mensen mooi op afstand. Terwijl je natuurlijk ook niet altijd happy bent. Eigenlijk maak je je wel degelijk druk om dingen, ben je elke keer zenuwachtig voor een optreden en werk je keihard. Ik vind jou helemaal geen zondagskind."

Xander: "Ja, ik heb ook wel veel dingen weggestopt in mijn leven die mijn ouders niet geweten hebben. Als je vader een hersenbloeding heeft gehad, ga je niet zo makkelijk ook nog je eigen problemen bij hen neerleggen. Zeker niet als ze heftig zijn. Ze hadden al genoeg aan zichzelf. Achteraf had ik dat misschien wel moeten doen. Dan waren dingen misschien anders gelopen in mijn leven. Nu pas leg je de verbanden. Dat hoort ook een beetje bij ouder worden."

Sophie: "Jij hebt eigenlijk best een heftig leven gehad." Sophie was als kind het tegenovergestelde van Xander. Een vrije vogel, moeilijk aan banden te leggen en als ►

Sophie: 'Wij hebben al een kind. Dat is natuurlijk een troost, maar het neemt niet weg dat de wens nog steeds even groot is'

★ Meer Xander

Xander wordt in 1973 in Voorburg geboren. Hij groeit op met oudere broer Marc en jongere zus Minouche. Zijn moeder Marlies is secretaresse, zijn vader Rob succesvol marketingmanager. Op 8-jarige leeftijd gaat Xander op pianoles. Hij doet de hogere hotelschool, maar is meer met muziek bezig. In 1992 wordt hij het gezicht van Volumia!, een negenkoppige band. Ze scoren grote hits met *Afscheid* en *Hou me vast*. Als in 2002 de band stopt, begint Xander aan zijn solocarrière. Hij brengt zes albums uit. Ook presenteert hij vanaf 2010 De Vrienden van Amstel Live, in Ahoy. Deze maand kwam zijn nieuwste single uit: *Anna*. Hij is in 2010 getrouwd met Sophie en in hetzelfde jaar wordt Dex geboren. Xander heeft ook een zoon uit zijn eerdere relatie met Wendy van Dijk, Sem (12).

Sophie: 'Uiteindelijk ben ik het gelukkigst met mijn gezin. Voor mijn part in een caravan.' Xander: 'Maar wel een luxe caravan dan'

puber zette ze zich ontzettend af. Ze groeide op in een dorp in de Betuwe. Zo een met vijf huizen en drie klassen bij elkaar gestopt. Als ze 15 is, kondigen haar ouders aan dat ze gaan scheiden. Voor haar gevoel vanuit het niets, want ruzies hoorde ze nauwelijks.

"Eigenlijk is vanaf dat moment mijn leven gaan hobbelen. Het kwam hard aan bij mij, misschien juist omdat ik dacht dat alles oké was. Ik ging me nog meer afzetten en woonde afwisselend bij mijn vader en mijn moeder, tot ik vrij vroeg, op mijn 17de, besloot uit huis te gaan. Ik ging onbewust toch een kant kiezen en was daardoor continu in conflict met mezelf. Mijn ouders hebben mij altijd opgevoed met de visie dat ze het optimale uit hun kinderen wilden halen. Hierdoor heb ik dus gelukkig wel een goede basis, waarop ik altijd heb kunnen terugvallen. Maar in die tijd ben ik wel enigszins – om het maar zo te zeggen – ontspoord. Ik ging uit, gebruikte partydrugs. Die hele housescene kwam op en dat vond ik heel spannend. Eigenlijk was ik behoorlijk bang als meisje, maar ik zocht mijn angsten wel altijd op. Een soort *thrill*, jezelf continu uitdagen. *Living on the edge*. Dat doe ik nog steeds."

Xander: "Jij vindt het bijvoorbeeld altijd vreselijk om voor grote zalen te spreken, maar nu doe je de yoga *teachers* opleiding, puur voor de lol. Terwijl je weet dat je dat straks vijf kwartier moet doen."

Sophie: "Ja, ik overwin graag mijn angsten. Het is ook maar net waar je comfortzone ligt. Jij doet op het podium ook elke avond hetzelfde riedeltje. Dan denk ik wel eens: kun je nou niet een andere grap bedenken?"

Xander: "Ja, haha, ik weet nog dat je de eerste keer kwam kijken en na afloop zei: 'Je bent briljant.' En na vijf optredens: 'Je bent toch niet zo briljant.'"

Sophie: "Tja, als je bij elke show dezelfde grap maakt... Nee, hoor, lieverd, ik vind jou briljant, echt."

Wat verwachten jullie van komend jaar? Xander: "Nou, we hopen nu eindelijk dat droomhuis te vinden. We hebben ons oude huis verkocht en zouden tijdelijk in een huurhuis zitten, maar dat is nu al een aantal jaren zo. We hebben echt heel veel pech en pissen steeds naast de pot."

Sophie: "Ja, dat is wel vervelend. Wij zijn bouwers, maar nu zitten we een beetje vast. Dat creëert best veel onrust. Xanders vleugel, bijvoorbeeld, staat nu al jaren in de opslag. Het woning zoeken wordt ook

steeds moeilijker. Je gaat toch denken: hebben we hier nou zo lang op zitten wachten? Huizen die we in het begin hebben laten lopen, daar zouden we nu blind voor gaan."

Xander: "Ja, ik kan er zo vijf opnoemen. Maar we willen ook wel fijn blijven leven. Ik wil niet een x-aantal optredens per maand móéten doen om de kosten te kunnen dekken. Ik wil juist vrijer gaan leven."

En dan is er nog die wens voor een tweede kind.

Xander: "Ja, dat willen we heel graag." Ze kijken elkaar aan. Onderzoekend. Zo van: moeten we dit wel vertellen? Sophie: "Die wens is heel groot, maar tot nu toe is het nog niet gelukt en dat is best heftig. Wij hebben al een kind. Dat is natuurlijk een troost, maar het neemt niet weg dat de wens nog steeds even groot is. Het leven is gewoon niet maakbaar en dat is iets wat je moet accepteren. Hoe moeilijk dat ook is."

Is het niet lastig dat Xander dan in elk interview roept dat hij zo graag dat meisje met vlechtjes wil?

Sophie: "Nee, helemaal niet, want dat voel ik ook. Maar met een jongen zijn we net zo blij. Alleen de tijd zal het leren, of het ons ook echt gegund is." Ze zijn even stil. Sophie: "Misschien is het de yoga die ik de laatste tijd veel doe, maar als ik ergens wel achter ben gekomen, is het dat het enige wat telt mijn gezin is. Ambitie, willen slagen, een nieuwe carriëremove, een huis: dat is niet de essentie van het leven. Uiteindelijk ben ik het gelukkigst met mijn gezin. Voor mijn part in een caravan."

Xander: "Maar wel een luxe caravan dan." Sophie: "Met een lang bed." Xander: "En warm water."

En dan lachen ze hard. 🍷